

Marius
Marcinkevičius

BAISIAI
JUOKINGA!

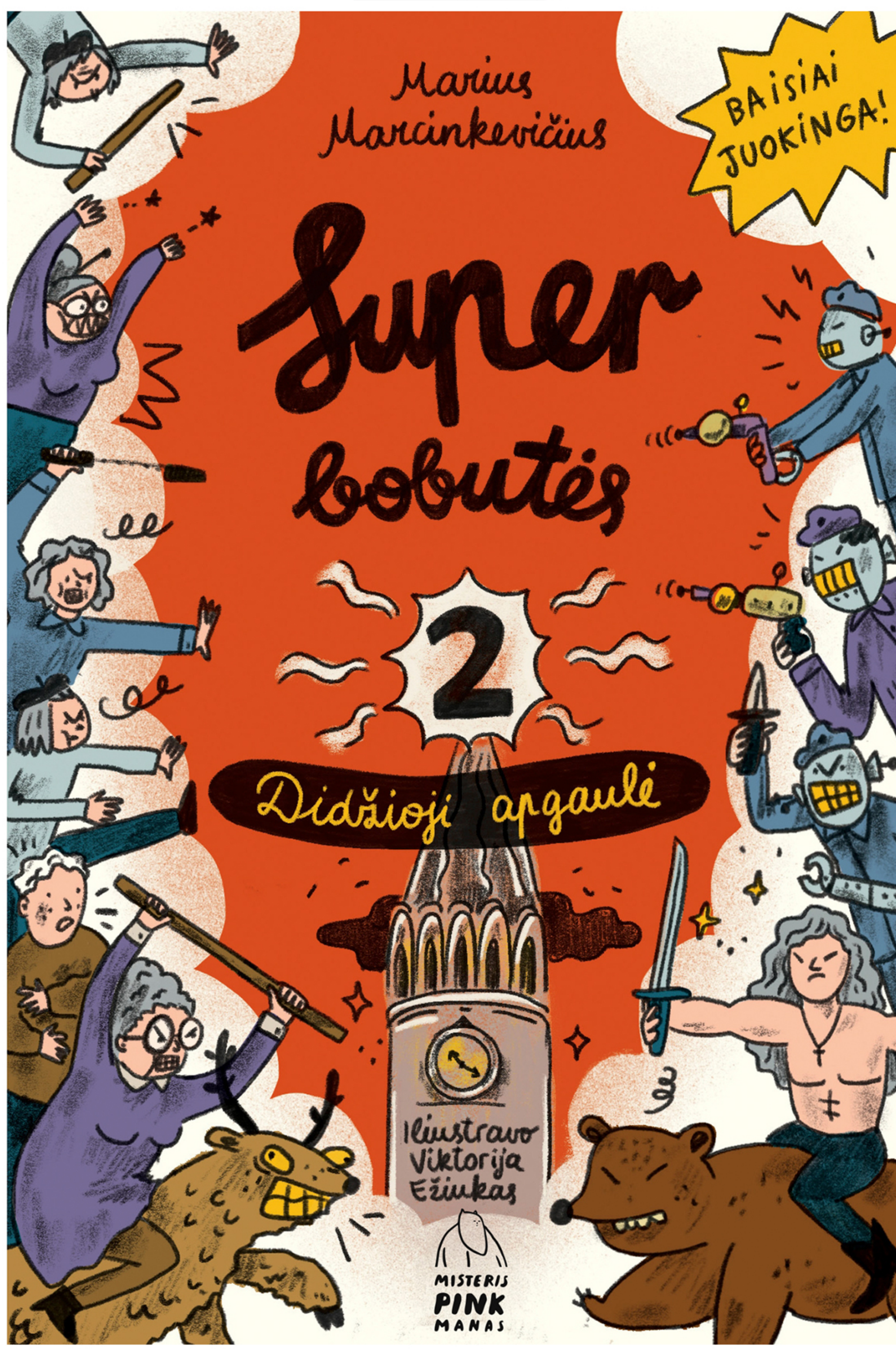
Super bobutės

2

Didžioji apgaulė

ilustravo
Viktorija
Ežiukas

MISTERIS
PINK
MANAS

Marius Marcinkevičius

Iliustravo Viktorija Ežiukas

Pirmas skyrius
Nuliai ir vienetai

Aš prabėgau dar kelis žingsnius, stuksėdamas kamuolį į žemę. Tada pašokau, griausmingai pirstelėjau ir įdėjau kamuolį į krepšį. Salė staugė, rėkė ir švilpė. Mes laimėjom dviejų taškų persvara. Ir viskas mano dėka. Aš įdėjau kamuolį lemiamą akimirką. Buvau žiūrovų numylėtinis. Sirgaliai mane vadino Roku – oro karaliumi.

O komandos draugai – *Roku – bezdaly princu*, nes aš per rungtynes naudoju pupelės perdales.

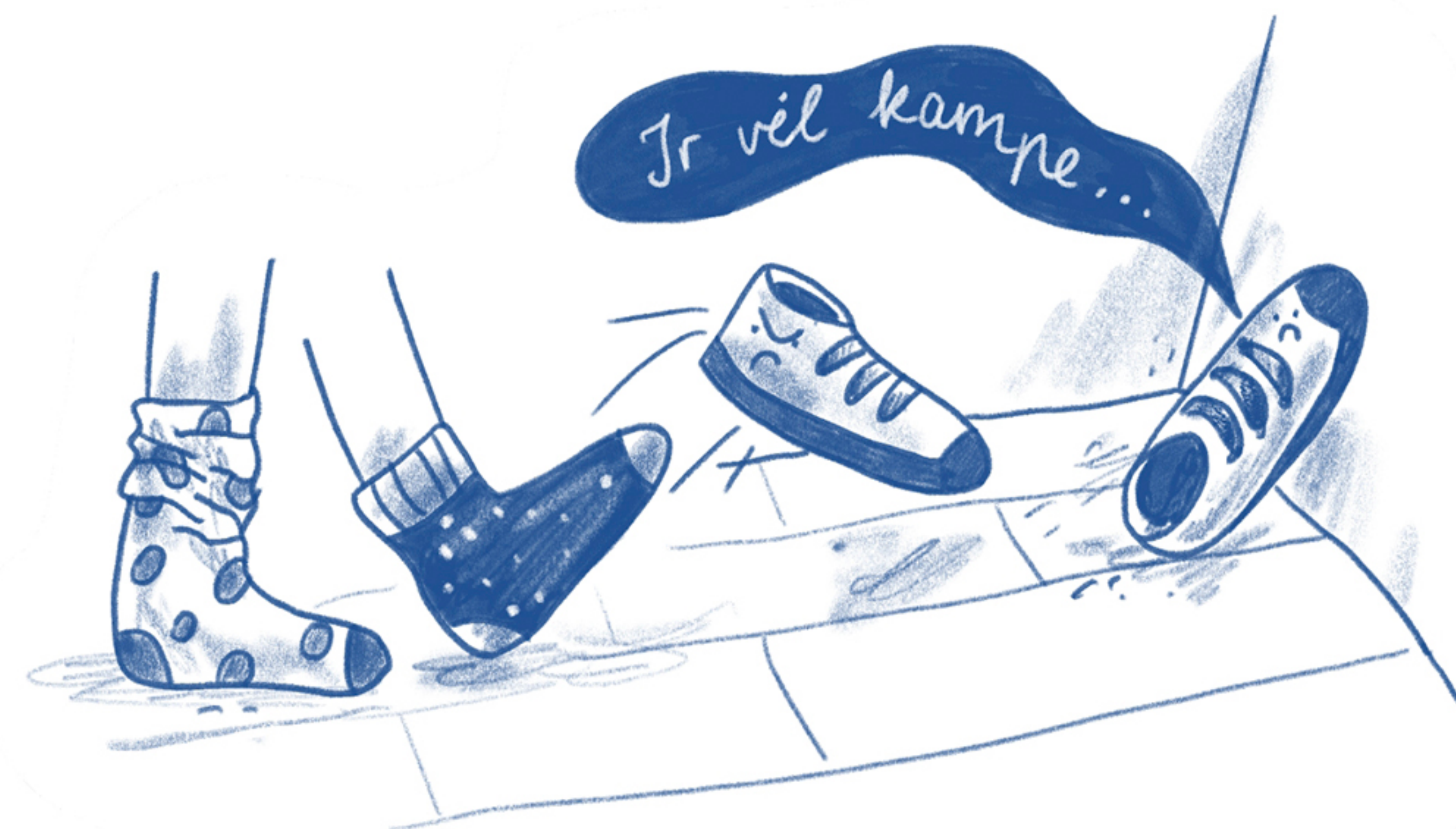

Tiesa, jos jau baigėsi ir man reikia skubiai paprašyti Stasės Perdassės naujų. Ryt **lemiamos rungtynės**.

Nuskubėjau pas senelę. Dabar jai ir jos draugėms nebereikėjo slapstytis. Jos daug dažniau rinkdavosi senelės namuose ir aptarinėdavo savo reikalus, visai nebijodamos manęs. Dabar aš buvau jų **komandos dalis**.

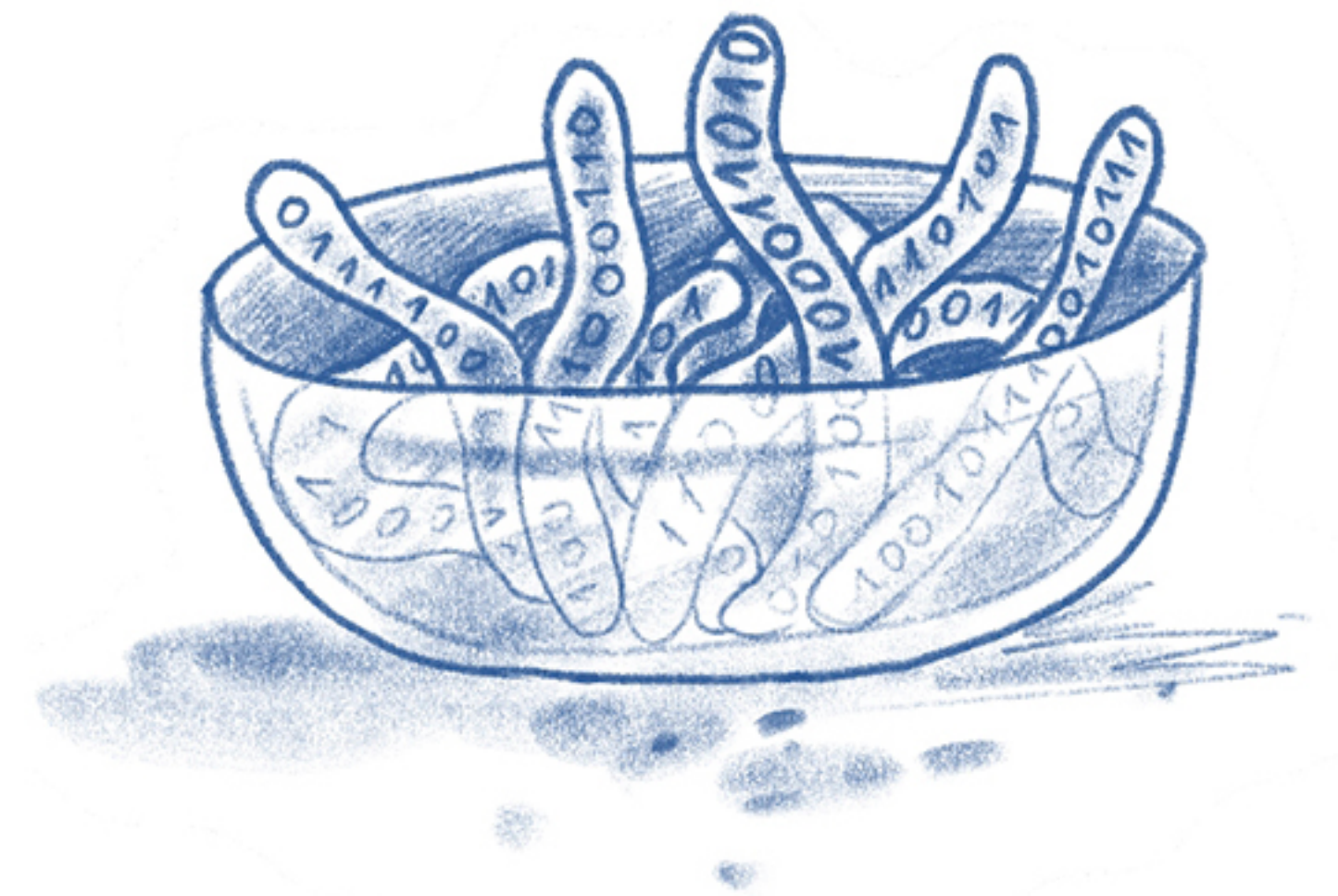

Įvirtau pro duris, nuspyriau batus į kampą,
nutrenkiau kuprinę su sportine apranga ir
nuskubėjau į virtuvę.

Žiauriai norėjau valgyt, o iš ten kvepėjo kažkuo labai skaniu. Bet virtuvėje nebuvo nieko skanaus, netgi atvirkščiai.

Stasė Perdase, užsivilkusi baltą chalata ir užsidėjusi didinamuosius akinius, kapstėsi stiklinėje lėkštelėje, kurioje knibždėte knibždėjo mažų pailgų *kirminų*.

Jie kažkodėl kvepėjo mėsainiais. Atrodė keisti, pusiau permatomi, o jų viduje švytėjo skaičiai:

– Ką čia veiki? – nusistebėjau aš. – Ruošiesi į žvejybą su seneliais?

– Labas, Rokai, sveikintis tavęs senelė neišmokė?

– Oi, laba diena, – atsakiau.

– Ne, į žvejybą nesiruošiu, čia tavo senelis su savo būriu vėl nusitrenkė kažkur į pasaulio kraštą gaudyti svajonių žuvies. Aš irgi žvejosiu, bet labai drumstuose *informacijos vandenyse*.

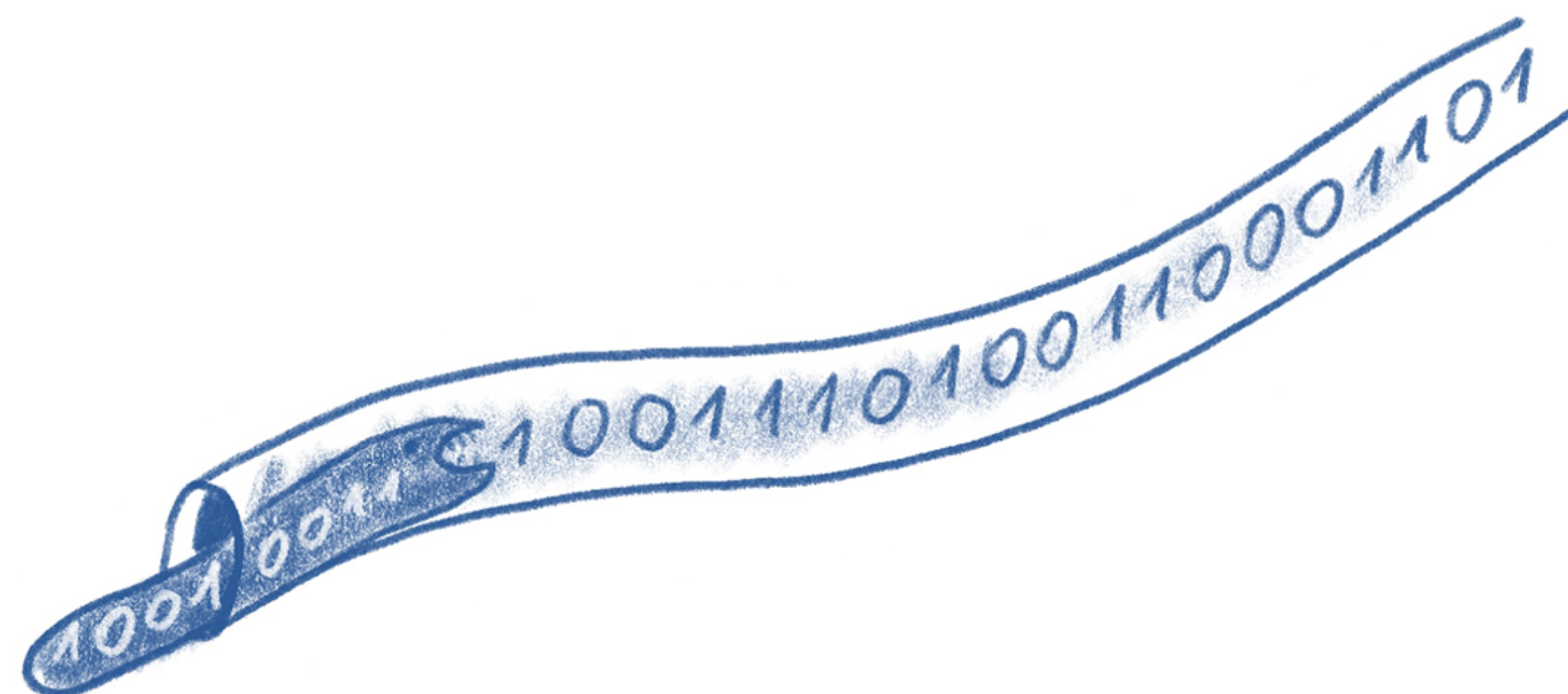
– Kaip tai suprasti???

– Šitie kirminai yra mano paskutinis išradimas. Tai ne šiaip sau kirminai, o *skaitmeniniai Vormai*.

– Oho, skamba grėsmingai.

– Taip, jie ir yra grėsmingi, – Stasė Perdasė pakėlė vieną Vormą pincetu, tas raitėsi ir žibėjo lempos šviesoje. – O dabar žiūrėk.

Ji išėjo į prieškambarį, ištraukė interneto laidą ir uždėjo ant jo Vormą. Tas pasirangė, pasimuistė, o paskui kaip plėšrūnas, užuodęs grobį, iššiepė mažytę burną, pilną čiuptuvėlių, prisisiurbė ir mikliai įsirangė į laido vidų.

Negalėjau patikėti savo akimis:

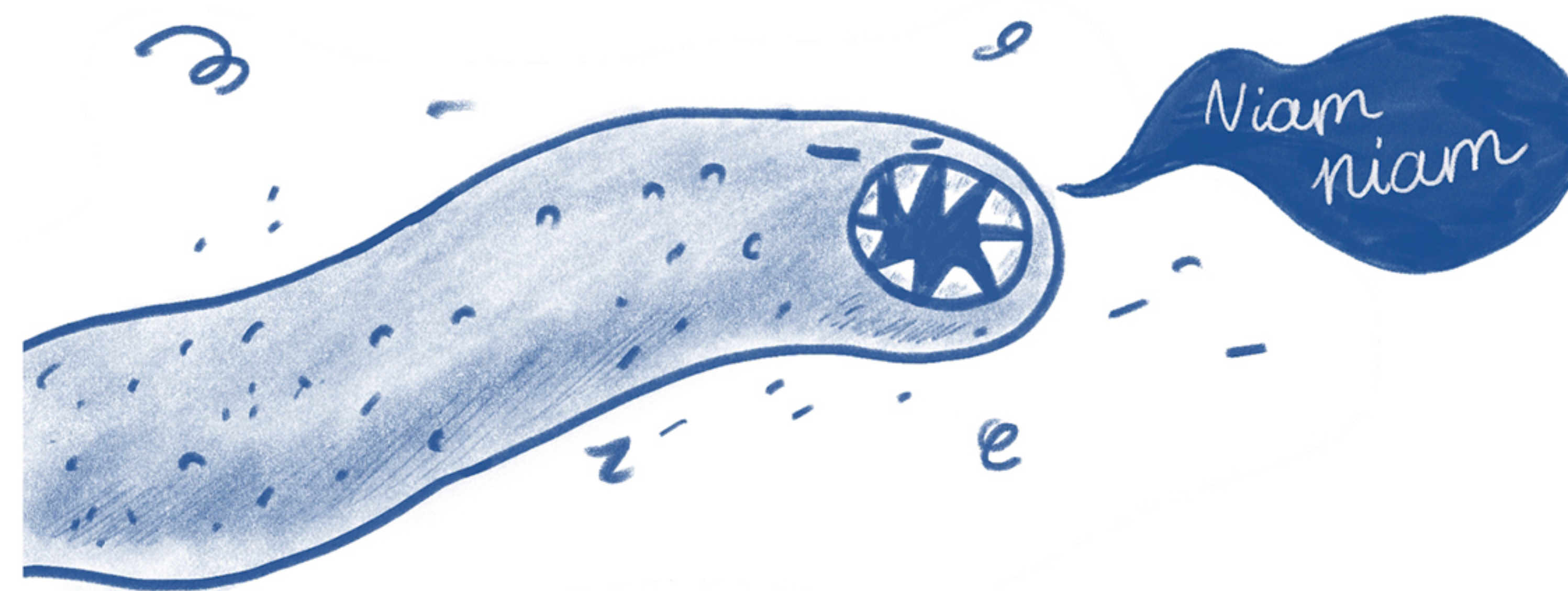
– Kaip įmanoma įlįsti į laido vidų???

Mokslininkė atšovė:

– Įsivaizduok sau, įmanoma.

– Dabar jis keliauja laidu link užduoto tikslo ir minta informacija. Ėda skaičius. Juk žinai, kad visa informacija yra sudaryta iš skaičiukų: nulių ir vienetų, net filmai, jutubas ir tiktokai, kuriuos tu žiūri, yra **tik 1 ir 0**.

Linktelėjau galva, nors ir nepatikėjau. Kaip filmas gali būti sudarytas iš 0 ir 1? Aš juk ten aiškiai matau aktorius.

– O kas bus, kai jis prisivalgys?

– Tada grįš. Uždarysiu jį į skaitmeninę dėžutę, jis suvirškins tą informaciją ir paskui *iškakos*. Tuomet ją apdorosiu ir įkelsiu į kompiuterį. Vieno, manau, neužteks. Reikia dar kokių penkių šešių. Informacijos daug.

Ir Stasė išskubėjo į virtuvę. Nubidzenau jai iš paskos.

– Stase, o gali man dar padaryti pupelių perdalių?

Ryt *finalinės* krepšinio rungtynės...

– Nemanau, kad galiu, juk tai sukčiavimas.

– Kodėl sukčiavimas? – nesutikau aš. – *Juk visi perdžia.*

– Bet tu sukeli perdimą dirbtinai.

– O jeigu privalgyčiau žirnių ir raugintų kopūstų, juk irgi persčiau dirbtinai, – atšoviau.

– Tai ir valgyk kopūstus!

– *Stase, tu juokauji?* Nuo pupelių perdalių aš perdžiu vanile ar šokoladu, o jeigu pirstelsiu raugintais kopūstais, mane išvarys iš salės.

– Na, gerai, – nusileido ji, – bet žinok, kad tai paskutinis kartas.

Ji pasirausė kišenėje ir ištraukė saują pupelių.

– Oi, Stase, ačiū, išgelbėjai, – lengviau atsidusau aš. – O kokią informaciją renka tavo Vormas?

Stasė sunkiai atsiduso:

– Jie renka duomenis iš **Rusijos**, ten vyksta keisti ir šiurpūs dalykai. Ateik vakare, viską pamatysi pats.